GILLETTE BURGUNDY — అంకం 2

Burgundy — ఫ్రాన్స్
అంకం 2 — Sabine తిరిగి రావడం

కథలు ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండవు, ఎందుకంటే అవి ఎదురయ్యే క్షణాలు ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండవు. ప్రదేశాలు మారుతాయి. ఋతువులు మారుతాయి. మనుషులు మారుతారు. ఇక స్త్రీలు వాటి దారిలోకి వచ్చినప్పుడు, ముందుగా ఊహించడానికి ఏ విలువా ఉండదు.

ఈ కథను నేను కొంతకాలం క్రితం చెప్పాను. ఈ రోజు దాన్ని మరింత తీవ్రతతో మళ్ళీ చెప్పాలనుకుంటున్నాను, దాదాపు నాతో నేను చేసుకునే సంభాషణలా – జ్ఞాపకం నుంచి వచ్చిన ఒక పిలుపులా, కాలం తలుపు తడుతూనే ఉండే ఒక గొంతులా, జరిగిపోయినదాన్నే కాదు, బహుశా ఇంకా జరగవచ్చేదాన్ని కూడా నాకు గుర్తుచేస్తూ.

అంకం 2 — SABINE తిరిగి రావడం

నా మొదటి రోజులు ఎస్టేట్‌ను తిరిగి వ్యవస్థీకరించడంలోనే గడిచాయి.

కొందరు ఉద్యోగులు బేరమాడాలనుకున్నారు.

మరికొందరు పనులు ఎప్పుడూ ఎలా జరుగుతూ వచ్చాయో వివరించాలనుకున్నారు.

కొద్దిమంది సంప్రదాయమే ఒక వాదన అని నమ్మారు.

నేను విన్నాను.

తర్వాత నిర్ణయించాను.

జీతాలనూ, ప్రత్యేక హక్కులనూ, పాత అలవాట్లనూ మళ్ళీ బేరమాడే ఉద్దేశం నాకు ఏ మాత్రం లేదు. ఉండాలనుకున్నవారికి స్వాగతం. వెళ్ళిపోవాలనుకున్నవారికి ఒక కరచాలనం, ఒక చిరునవ్వు దక్కాయి.

ఎలాంటి కక్ష లేకుండా.

కొన్ని అలవాట్లు అరుదుగా మారతాయని నేను చాలా కాలం క్రితమే నేర్చుకున్నాను.

వాటి స్థానంలో వేరేవి వస్తాయి.

అందుకే నేను ఒక కొత్త బృందాన్ని నిర్మించడం మొదలుపెట్టాను.

బాధ్యత గల మనుషులు.

రోజులో ప్రతి గంటా పర్యవేక్షణ అవసరం లేని మనుషులు.

నా తత్వం సరళమైనది:

ఆజ్ఞాపించకండి.

బాధ్యతను సృష్టించండి.

వారాలు నెమ్మదిగా గడిచాయి, ద్రాక్షతోటల లయతో, Burgundy కొండల మీదుగా కదిలే గాలితో కొలవబడుతూ.

ఇక వెతకడం మానేసిన ఒక ప్రశాంతతను చివరికి కనుగొన్నానని అనుకున్నాను.

అప్పుడు ఒక మధ్యాహ్నం ఎస్టేట్ ప్రవేశద్వారం దగ్గర ఒక ఇటాలియన్ కారు కనిపించింది.

దూరం నుంచి, ఒక స్త్రీ, ఒక యువకుడు కారు దిగడం చూశాను.

వాళ్ళు ఎవరి కోసమో వెతుకుతున్నారు.

ఇటాలియన్‌లో ఒక్క మాట కూడా అర్థం కాని ఒక పనివాడితో వాళ్ళు ఉత్సాహంగా మాట్లాడుతున్నారు. ఒక పేరును పదే పదే చెబుతున్నారు.

నా పేరు.

నేను గుర్రం మీద దగ్గరికి వెళ్ళాను.

ఇక కాలం ఆగిపోయింది.

ఆమె Sabine.

ఆమె మాట్లాడాల్సిన అవసరం లేకపోయింది.

తనను పరిచయం చేసుకోవాల్సిన అవసరమూ లేకపోయింది.

కొన్ని ముఖాలు ఫోటోల కంటే లోతుగా జ్ఞాపకంలో చెక్కుకుపోతాయి.

వాటిని క్షణంలో గుర్తుపడతాం.

దశాబ్దాల తర్వాత కూడా.

ఒక్క క్షణం, నేను మళ్ళీ యువకుణ్ణయ్యాను.

పాత ఫోటోల్లోని యువకుణ్ణి కాదు.

అధికారిక పత్రాల్లోని యువకుణ్ణి కాదు.

కలల యువకుణ్ణి.

పొరపాట్ల.

పూర్తికాని వాగ్దానాల.

ఎప్పుడో పోయిందనుకున్న ఒక బలంతో నా గుండె కొట్టుకోవడం మొదలైంది.

ప్రశాంతంగా ఉన్నట్టు నటిస్తూ గుర్రం దిగాను.

ఆమె చిరునవ్వు నవ్వింది.

అదే చిరునవ్వు.

ఆమె కళ్ళలో అదే వెలుగు.

కాలం ఆమెకు హుందాతనాన్ని చేర్చింది, దూరాన్ని కాదు.

ఆమె పక్కన ఒక యువకుడు నిలబడి ఉన్నాడు; అతన్ని ఆమె తన మేనల్లుడిగా పరిచయం చేసింది.

అతన్ని జాగ్రత్తగా పరిశీలించాను.

ఆ పోలికలో ఏదో కలవరపెట్టే విషయం ఉంది.

అవే కళ్ళు.

అదే ముఖకవళిక.

అదే మొండి సౌమ్యత.

తన జీవితం నుంచి నిజంగా ఎప్పుడూ వెళ్ళిపోని ఒక వ్యక్తిని చూసినట్టు Sabine నన్ను చూసింది.

ఎలాంటి ఇబ్బందీ లేదు.

వివరణలు లేవు.

మేము ఎప్పుడూ జీవించని ప్రతిదాని నిశ్శబ్ద భారం మాత్రమే.

మేము ద్రాక్షతీగల మధ్య నడిచాం.

జ్ఞాపకాలు ఇంకా నివసిస్తున్న ఒక పాత ఇంటి గురించి మాట్లాడినట్టు గతం గురించి మాట్లాడుకున్నాం. నన్ను ఎలా కనుక్కోగలిగిందని అడిగాను.

ఆమె పకపకా నవ్వింది.

నాకు బాగా గుర్తున్న నవ్వు.

“నీ తప్పే.”

“నాదా?”

“అవును. నువ్వు ఎప్పుడూ అన్నీ రాసిపెట్టేవాడివి. మనుషులకు నేరుగా చెప్పలేనిదాన్ని నీ పుస్తకాల ద్వారా ప్రపంచానికి చెప్పావు. ఏళ్ళ తరబడి నీ మాటలను అనుసరించాను. ప్రతి పేజీ ఇంకో ఆనవాలును వదిలింది. ఏదో ఒక రోజు నిన్ను కనుక్కుంటానని నాకు తెలుసు.”

నేను మౌనంగా ఉండిపోయాను.

ఎందుకంటే ఆమె చెప్పింది నిజం.

ఆ క్షణంలో నాకు ఒక విషయం అర్థమైంది.

ఆమె యాదృచ్ఛికంగా రాలేదు.

బహుశా నేను కూడా.

కొన్నిసార్లు ఎప్పుడో ఆగిపోయిన ఒక వాక్యాన్ని పూర్తిచేయడానికి జీవితానికి దశాబ్దాలు పడుతుంది.

Ferdinando